

Je zima. V meste však stále nie a nie nasnežiť.

A pritom by si to Terka tak veľmi priala! Túžobne pozerá z okna a spieva si:
„Bim-bam, bim-bam, spadla vločka snehová...”

Zrazu však zbadá poletujúce biele bodky.

„Sneží! Sneží!“ zvolá Terka. Z oblohy padá čoraz viac vločiek.
Terka na to neskutočne dlho čakala! Tak rýchlo sa kabát, čižmy, šál a rukavice
ani nedajú obliecť. Už len ísť von! V tom zhone takmer zabudla na čiapku.

Vonku nastaví tvár snehovým vločkám. To ale štekli! Chytá ich jazykom. Hm, sneh vždy chutí najlepšie! Žiaľ, neudrží sa dlho, pretože zem je ešte príliš teplá a mení vločky na vodu. Ale jednu snehovú vločku na rukavici sa Terke podarí prezrieť lepšie. Vyzerá ako biela hviezdička.

Terka si večer pred spaním želá, aby poriadne nasnežilo.
Šťastie sa však na ňu usmeje až o dva dni, keď všetko zahalí biela pokrývka!
Terka sa pred domom nadšene dotýka chladného a mäkučkého snehu.

Mama už s menším nadšením chytí lopatu, a z chodníka odpratáva sneh. Žiaľ, tento týždeň má službu. Ocko musí odpratať sneh z auta a zoškrabať ľad z okien. Terka mu pomáha. Veselo zametá sneh z kapoty – priamo ockovi do tváre. Ocko sa otrásie a navrhne, aby radšej posypala chodník pieskom, aby sa nikto nepošmykol. A pritom kĺzanie na snehu a ľade je taká zábava, pomyslí si Terka.

Za odmenu ťahá mama Terku do škôlky na sánkach. Aj Jakubko sa môže pridať. Terka ho pevne drží. „Rýchlejšie, mami,“ volá Terka znovu a znovu. Našťastie, chodníky nie sú všade odhrnuté. Terka musí vystúpiť len vtedy, keď prechádzajú cez cestu. Dievčatku sa páči, že musí zdolať veľkú snehovú kopy na okraji cesty.

